

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izbaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj LI.

V Ljubljani, 2. septembra 1898.

List 35.

O Večni!

O Večni! pamet in moj um
Ves v Tebi se gubi,
Ker vlado svojo in oblast
Spoznaváš prav le Ti.

Kraljestva ni Ti časa tok
Nobenkrat še mejil,
Ker vedno traja, ne nehá,
Tako si me učil.

O Večni Bog: pri Tebi ni
Ne jutri, včeraj, dnès,
Kot meni, ni prihodnjost skrb,
Preteklost ni Ti kes.

O Večni, v Tvojih je očeh
Vseh tisočletij krog
Kot dne najkrajšega obsvit,
Ki brž mini, o Bog

In kar krog Tebe je duhov,
Stvari so Tvojih rok,
Vse angelje ti stvaril Ti
Takrat ko časa tok.

Pravica ta le Tvoja je,
Da biti nisi jel,
Da vsakemu si Ti Gospod,
Ki biti je začel.

In jaz ustvarjena sem stvar,
Veslam čez to morje
V dolini solz k večnosti
Kjer radost je, gorjé.

Na tronu, Večni, tam sediš,
Življenje nam sodeč,
Pravičnim zmage žezlo daš.
Krivičnim ogenj, meč.

Opiraj torej mi slabost,
In blagoslavljaljaj boj,
Da enkrat bodem, kjer si Ti,
Na vek vesel s Teboj.

A. Hribar.

Zasluzno delo kristjanovo.

Ali so dandanes še svetniki med ljudmi na zemlji? Prav gotovo, in morda si tudi ti, ljubi bralec, svetnik. Prav nič se ne šalim. Pa preiskujmo to stvar v verski luči.

Sv. vera uči, da prejme človek pri krstu posvečujočo milost. Torej je vsak otrok, ki ga prineso od vrednega krsta domu, svetnik, in ostane tako dolgo, dokler ne razžali Boga s kakim smrtnim grehom in ne zgubi milosti, katera ga je posvetila. Kolikorkrat torej vidiš krščenega, majhnega otroka, lahko rečeš: „On je sedaj svetnik; ako umrje, pride gotovo v nebesa“. Stariši naj si to resnico dobro zapomnijo, in pazijo naj, da po svoji zanikrnosti in krivdi ne spremene posvečenega otroka v zavrženo, v pogubljenje odločeno stvar.

Sv. vera dalje uči, da Bog človeku v zakramentu sv. pokore, ako ga vredno prejme, vse smrtne grehe odpusti, in da pravi spokornik zopet dobi posvečujočo milost, torej ravno tisto milost, ki ga zopet posveti, da postane pred Bogom pravičen, svet človek. Torej je danes vsak človek, ki ima to milost, pravi, resnični svetnik; če kdo umrje v tem stanu, so nebesa gotovo njegova. Mali grehi ne zbršejo te svetosti.

Kolikor je torej danes kristjanov, ki imajo posvečujočo milost, toliko je danes svetnikov na zemlji; in tudi ti si resničen, prav svetnik, ako

imaš posvečujočo milost božjo; ako umrješ danes v tem stanu, si lahko brez skrbi, da prideš v nebesa. četudi prideš vanje morebiti šele skozi vice.

In vse, kar je pri Bogu dopuščeno in nravno dobro, karkoli v tem stanu misliš, govoriš, delaš ali trpiš, vse je Bogu dopadljivo, vse so svete misli, svete besede, sveto delo, sveto trpljenje. Seveda ni vse jednako sveto; jedno je bolj, drugo manj, kakor kaj Bogu ugaja.

Med vsemi dobrimi, svetimi, Bogu dopadljivimi deli, katera moreš danes in sploh v svojem življenju opraviti, katero bi bilo vendar najplemenitejše, najbolj vzvišeno, Bogu najbolj dopadljivo, najsvetejše, kaj praviš?

Jaz pravim: med vsemi deli, s katerimi moreš Bogu služiti, torej med vsemi bogoslužnimi dejanji je najsvetejše, najbolj vzvišeno, in Bogu najbolj dopadljivo — ako se vedno udeležiš daritve svete maše. Govoriti je treba toraj o dveh stvarih; najprvo moramo pokazati, kako postane daritev svete maše, če se je vredno vdeležiš, tvoje delo; in drugič, da je to tvoje delo Bogu najbolj dopadljiva, najsvetejša služba Božja.

* * *

V svetem trenutku, ko se vrši pri maši povzdigovanje, daruje mašnik ono živo daritev, ki nas je spravila z Bogom. Ta daritev je presveto meso in kri našega Odrešenika Jezusa Kristusa: to je isto nedolžno jagnje, ki je bilo darovano na altaru križa. Pravi mašnik je istotako veliki, visokosveti Bog-človek. Daritev sv. maše je pred vsem njegovo lastno delo, gotovo delo, tako sveto in tako božje, kakor nobeno drugo delo, ki se more kedaj vršiti. Vzemi dobra dela vseh svetnikov, ki so kedaj na zemlji živeli, velika dejanja svetih apostolov in misijonarjev vseh deželá, stroge pokore pobožnih puščavnikov, menihov in spokornikov, neštete bolečine in muke svetih mučenikov, junaške čednosti vseh spoznavalcev, zmagovite boje in stanovitnost vseh svetih devic, vzemi vse to skupaj, to je gotovo nebroj velikih, svetih, plemenitih, lepih, Bogu dopadljivih del; toda vendar ne odtehtajo nikoli jednega samega dejanja, katero stori Bog-človek pri jednem samem povzdigovanju. To je velika daritev sv. maše, katero Kristus Gospod izvrši kot svoje dejanje.

Kako pa postane to dejanje Kristusovo tudi tvoje dejanje?

Pravniki imajo izrek, ki pravi: „Kar kdo s pomočjo koga družega stori, se mu mora zaračunati, kakor bi on sam storil“. To je čisto pravilno kakor v slabem tako v dobrem. Judje n. pr. niso sami z lastnimi rokami Jezusa bičali in umorili; to so storili paganski rablji na povelje

Judov. In vendar je povedal sv. Peter možem iz Judeje in jeruzalemskim prebivalcem, zlasti velikim duhovnom, večkrat naravnost v lice, da so oni Jezusa križali in umorili, ker so ga dali paganom in od njih zahtevali, da naj ga da Pilat križati. O Savlu, poznejšem velikem apostolu Pavlu, se pripoveduje, da je čuval oblačila onih, ki so kamenjali sv. Štefana. O njem govori cerkveni oče sv. Avguštin: „Pavel je bil pri kamenjalcih; toda ni mu bilo dosti, da bi svetnika z lastnimi rokami kamenjal; hotel je biti v rokah vseh kamenjalcev; zato je čuval njih oblačila, ter je tako bolj besnel s to pomočjo, kakor da bi bil sam z lastnimi rokami kamenjal svetnika“. Smatra se toraj greh drugih kot njegov lasten greh, ako se kdo s svetom, spodbujevanjem, zapovedovanjem, pohvalo ali kako drugače vdeleži pregrehe.

Čudil sem se že večkrat, zakaj se ne govori v katekizmu tudi o tujih čednostih. In vendar bi bilo prav koristno in tolažilno, da bi se kristjanom o tem pogosto kaj govorilo. Moreš se vdeležiti na različne načine dobrih del, katera vrše drugi; najlaglje s tem, da v svojem srci in svoji volji pritrjuješ, in ti je prav ter te veseli, ako se kaj dobrega zgodi. Kakor bi bilo tvoje veselje nad hudobnim dejanjem velik greh, tako je tvoje veselje nad dobrim delom, katero store drugi, tudi tvoje dobro delo, čeprav zato ne ve drugi, kakor ti in sam Bog.

(Dalje prihodnjič)

Kaj je z vero?

(Ant. Hribar.)

Kristjan tudi navidezno ne sme zatajiti vere.

Vera je tako sveta reč, da ji ne smemo nikjer in nikoli delati kake krivice. Vera živa in trdna je vsakemu človeku najvišje in najčastnejše plemstvo, katerega se ne sme sramovati nikjer in pred nikomur.

Drugoverci uče nas kristjane, kako moramo biti živo prepričani v verskih resnicah, kako se moramo kazati tudi pred svetom kot taki. Poglej Turka. Kje se Mohamedanec sramuje svoje vere? Povsodi jo kaže in priča; in da bi mu kdo smešil njegovo vero, njegove molitve, grabi takoj za nož; tako trdno je udan svoji veri. In kristjan?

O kako malo se on briga za to, če se sv. vera in to jedino prava smeši in blati. Ne da bi se potegnil za svojo vero: oh saj jih je dosti, ki imajo nad tem največje veselje, če morejo kaj udrihati po sv. verskih resnicah, po cerkvenih obredih, po duhovništvu itd. In kdo je največji

zasmehovalec katoliške vere. S strahom moram zapisati: Otroci sv. katoliške cerkve, ki so pre-rojeni v sv. krstu v življenje, ti sami jo grdijo najbolj. Sramotno! Katoličanje sami najbolj zabavljajo čez katoličanstvo. Turek ljubi svojo vero, zamorec se bojuje za svoje malike, katoličan ta pa sam izdaja največji zaklad, ki mu je podarjen iz nebes. Ali ni to žalostno? In vendar se to godi. Kako ti je svojo vero braniti in stanovitno v njej živeti, evo ti nekaj zgledov v posnemo.

Zgled o starčku Eleazarju, ki sem ga že omenjal iz Makabejskih bukev, ta te dovolj jasno poučuje, kako se mora vestni človek vsega ogibati in varovati, kar bi tudi le navidezno utegnilo škodovati veri in jo tajiti. Neštevilno vzgledov pa imamo zato iz preganjanja kristjanov v Kini, Tonkinu in Kinkini.

Ko so se leta 1837 v Kini izdale postave, da se mora krščanstvo zatreti, tedaj je peklenški satan sam moral nasvetovati vsem kineškimi uradnikom sredstvo, kako najložje kristjane dobe. Na očitnih prostorih so postavili križe ter so skrivoma opazovali, kdo mimo gredočih pripogiblje glavo. Napravili so dalje križe na prageh vseh javnih poslopij in pri sodiščih, da je vsakdo, ki je vstopil, moral stopiti na križ, ali se ga okoli ogniti. In na to so pazili. Na ta način so spoznavali, kdo je kristjan, ker kristjani v Kini na noben način niso hoteli stopiti z nogo na znamenje našega odrešenja. Tako so silili Frančiška Ksaverja Kan, oznanovalca sv. katoliške vere, da mora stopiti na znamenje sv. križa, ležečega na tleh, če hoče biti prost. Ker ni hotel, ukazalo se je dvema častnikoma, naj ga čez vlečeta. Frančišek pa se je vlegel na tla. Ko so ga s silo spravljali čez križ, držal je noge kviško, da ne bi se z njimi dotaknil križa. Sodnik je izrekel nad njim smrtno obsodbo, ki jo je kralj anamski tudi potrdil, ako se Frančišek ustavlja stopiti na križ. Frančišek Ksaverij pa je že silno veliko preстал v jetništvu. Glavni mandarin pa je imel le še veliko usmiljenja z njim zavoljo njegove mladosti. Z zvijačo ga je skušal oteti smrti. Napraviti je dal križ brez podobe križanega, ki je po kineškem alfabetu predstavljal številko 10, položil ga je pred Frančiška ter rekel; „Stopi na številko 10 in rešen si smrti“. Ksaverij se brani. „Zapri oči“, pravi mu mandarin, „in skoči čez“, ali Ksaverij ostane nepremagljiv in si pusti prav ravnodušno vreči vrv okoli vratu, da ga zadavijo.

Peter Tuy, šestdesetleten starček je prišel tudi v roke preganjalcem. Mandarini so ga sami

učili in mu svetovali, da naj reče, da je zdravnik, če ga bodo vprašali, kdo da je, in naj zamolči, da je misijonar. Peter pa je neustrašeno priznal, da je kristjan in duhovnik in se je dal obglaviti. Takih zgledov bi se dalo še na stotine navesti, ki vsi lepo kažejo, kako moramo mi trdno spoznavati svojo vero.

V začetku francoske revolucije so bili vsi duhovniki prognani iz domovine, kateri niso hoteli priseči, da bodo vladi pokorni v vseh rečeh, tudi v cerkvenih. Tedaj je svet videl, da je duhovništvo cele dežele odložilo svoje službe in zapuščalo domovino izročajoč usodo njeno negotovi prihodnosti. Ljudstvo nahujskano od Jakobincev pa je morilo vse tiste, ki jih je dobilo v svojo oblast. V Antunu je ljudstvo prijelo na begu župnika malega semenišča v Klermontu. Župan, ki ga je hotel rešiti, je prosil župnika, naj mu dovoli, da ljudstvu samo pove, da je prisegel na novo postavo. „Ne!“ pravi župnik, „tisti Bog, ki mi zabranjuje priseči na krive postave, mi zabranjuje tudi ljudstvu lagati se, da sem prisegel“. Umrli je kot mučenec raje, kot da bi katoliško vero tudi samo navidezno tajil.

Za časa preganjanja kristjanov v prvih treh stoletjih po Kristusu jih je bilo posebno veliko ob preganjanju, ki ga je povzročil cesar Decij, ki se niso uprli očitno priznavati svoje vere, ker so se bali mučenja in smrti, vere pa tudi ne bi bili radi zatajili. Izmislili so si neko zvijačo, ki naj bi jim v teh groznih časih pomagala. Šli so k paganskim oblastnikom ter si kupili spričevala, na katerih je bilo napisano, da so darovali paganskim malikom. Na ta način so bili varni pred mučeništvom in so tudi menili, da svoje vere niso zatajili. Drugače pa je sodil o tem sv. Ciprijan, ki je tedaj pisal celo knjigo o onih, ki so padli. Mej drugim se tudi bere: „Oni, ki tako ravna, ne bo odšel sodbi božji, ker sv. Duh pravi v psalmih: Kar je na meni nepopolnega, so videle tvoje oči, in v tvojih bukvah bodo vsi zapisani“, in zopet: „Človek gleda na zunanje. Bog pa gleda na srce“, in ker Gospod sam opominja in zida rekoč: „In vse cerkve bodo spoznale, da jaz preiskujem obisti in srce“. Bog gleda skrito in tehta tajno in skrivno, in nihče ne more niti božjim očem. On gleda vsakemu v srce in v notranje in On, ki bo enkrat sodil ne le naša dejanja, ampak tudi naše besede in misli, gleda mišljenja in storjene sklepe v vseh skritih kotih še zaprtega srca. (Kap. 27.) (Dalje sledi.)

Zgodovina Marijinega Celja.

(Iz knjige »V Marijinem Celju«. To priobčujemo s prijaznim dovoljenjem visokočastitega pisatelja te knjige, g. dr. Anton Medveda, c. kr. profesorja v Mariboru.)

Na gornjem Štajarskem, blizu koroške meje, stoji starodavni benediktinski samostan Št. Lambert imenovan. Ustanovili so ga velezaslužni očetje benediktinci že v petem stoletju; tu so se bili naselili, da bi sv. krščansko vero razširjali in zapuščenemu ljudstvu luč blažene omike prižgali. Sedanji samostan sam pa je bil še le leta 1073. pozidan s pomočjo radodarnega grofa Markvardo. Njegov sin Henrik, ki je postal tudi vojvoda koroški, postavil je zraven sedanjo krasno cerkev in podelil samostanu jako obširne pravice ter raznotere ustanove. Njegove dobrote bile so nekdanj za samostan bogat vir bodočega življenja, uživajo jih pobožni prebivalci v Št. Lambertu, samostanski in zunanji, še dandanes.

Benediktinci bili so za ves okraj neizmerne pomena; njih zasluge so v vsakem oziru neprecenljive, postali so tukaj, kakor i v toliko drugih krajih, pravi blagoslov za deželo. Pred vsem so oznanjevali katoliško vero med ljudstvom, ki je še taval po temoti tužnega paganstva, pogubne nevere; ob enem so učili plodonosno poljedelstvo, umno živinorejo. K marljivemu delu niso samo opominjali, temveč delali so tudi sami z žuljavimi rokami na polju in v logu, da bi z lepim vzgledom narod k vstrajnemu posnemanju spodbujali. Kamorkoli so prišli, kamorkoli so segle njihove neutrudne roke, povsod zacvetejo rumena polja, zaduhtijo zeleni travniki; nastanejo prijazne vasi sčasoma tu in tam premožni trgi; občni blagostan je obhajal svoj zaželjeni prihod. Benediktinci bili so za marsikak okraj porok zlate bodočnosti.

Posebno vnet za probujo in napredek vdanega ljudstva bil je št. lambertski opat Oton VII., ki je sredi dvanajstega stoletja modro in neutrudljivo vladal svoj slavni samostan. Bil je v istini apostol za št. lambertski okraj, goreč oznanjevalec sv. vere in ognjevit pospeševatelj narodnega blagostana. Kamor sam ni mogel dospeti, tje je velel svojim samostanskim sobratom.

Pet duhovnikov poslal je v gorate kraje na desnem pobrezju jasnmodre Murice. Eden izmed njih prišel je leta 1157. na hrib, na katerem stoji današnje Marijino Celje. Kako mu je bilo ime, nam zgodovina, žal! ne pove, kakor sploh o prezaslužnih možeh starih časov le malo, malo podatkov poznamo; plemeniti sad njihovega truda uživamo, a kedaj so živeli in kako njim je bilo ime, natanko ne vemo.

Okolica marijinoceljska je bila takrat še pusta; hrib in dol bila sta obrasla z nepristopnimi goščami, v katerih so kruto gospodarile divje

zverine. Le redko kje, in sicer daleč narazen, samotarili so bori pastirji s svojimi ovčjimi in govejimi čredami. Njihovo življenje bilo je pomilovanja vredno, ni prave vere, ni olike niso poznali, — od kod bi jo neki imeli? Po narodnosti bili so večinoma Slovenci, po gorah izključno, le po dolinah bili so raztrošeni nemški naselniki. Na one prvotne Slovence še spominjajo čisto slovenska imena na gornjem Štirslem: Celje samo je slovensko ime, pomeni toliko, kakor selo, vas, nasebina, isto pomeni selnica, Sevnica, ime, ki se pogosto nahaja med Slovenci; gore okoli Marijinega Celja se imenujejo Starice, (Staritzen), reka je Mürz, naša Murica, Aflenz, trg v bližini, je Jablanica itd.

Da bi tamkajšnim prebivalcem prinesel dušni in telesni blagor, naselil se je ondi prej navedeni duhovnik, št. lambertski menih. Živel je skromno in silno priprosto; za stanovanje si je postavil iz smrečja siromašno kočico, da bi ga po noči varovala vremenskih nezdod; po dnevu je itak v potu svojega obraza obiskoval samotne pastirje, da bi jih tolažil, učil in omikal. Njegovo življenje je bilo le trudapolno delo in pobožna molitev.

A nekaj je imel dragocenega, kar je ljubil z vsem plamenom svojega srca. Blagi opat Oton podaril mu je bil v Št. Lambertu lepo in mило podobo prečiste Device Marije, izrezano iz lipovega lesa. Menih prinesel jo je seboj v te puščobne kraje. Ker ni imel za njo drugega spodobnega in lepšega prostora, postavil jo je med veje košatega drevesa. Pred njo je goreče molil, pred njo je opravljal svoj brevir, pred njo je s svetim navdušenjem pel vzvišene psalme in prve Marijine pesmi. O, to so bili rajski prizori, ko je menih po napornem potovanju se vrnil k ljubljeni podobi, da bi tu opravil svojo večerno molitev; sedanje prekrasne razsvitljave in nepisno milega zvonjenja še ni bilo, a ptičice v gozdu so mu sladko pele spremljevaje njegovo pobožnost pri „Ave Maria“ in soglasno je ž njimi donelo skrivnostno šumljanje po zelenih drevesih.

(Dalje prihodnjič.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Istre. Moji „prisiljeni prošnji“, stoječi v častitljivi „Zg. Danici“ št. 31. t. 1. odzvali so se nekateri plemenitodušni možje. in sicer: 1.) Jos. Levi čnik, učitelj; 2.) župnija Velesovo; 3.) A. Benigar, župnik v Istri; 4.) Fran Eržen, župnik v Zalemlogu; a 5.) nad vse nepričakovano v. š. g. Iv. Flis, generalni vikar. Vsemogočna roka Božja biva milostivo in blagoslovno nad vsemi, ki so se udeleževali z dobrimi deli usmiljenja. Ko je ljudstvo izvedelo o prispetih darovih, plavalo je v solzah globoke zahvalnosti. Naravno, saj

ni vajeno uživati tolikega sočutja. In hvaležni smo tem več, čim huje nas pritiska vreme. Že dolgo se pripravlja na dež, ki smo ga tolikanj želeli, ali ni ga bilo, in ga ni, in ga ne bo. Cela dva meseca pritiska suša. Kar je bilo ozelenelega, je vse zvenelo. Ovce nimajo ni paše ni klaje, ter se morajo oddajati pod vsako ceno. Ljudem preti glad, ker so jim pridelki takorekoč vsi zgoreli, in žuga jim bolezen, največ vročinska („ogajn“ t. j. ogenj), ker so jim tudi „kali“, t. j. lokve (nekake večje luže) presehnili. „Blago“ (živino) gonijo nanje k napoju, a ljudje si jo nosijo v brentah domov, za kuho, pranje in pitje, tisto vodo ki jo že „blago“ „pošporka“ (onesnaži), v kateri se koti sila žabjega rodu. Ker so v prejšnjih stoletjih bili izsekali vse gozde in šume, predavajoči les Benečanom, ter nihče ni skrbel za mlado ponaraščanje, kakor tudi zdaj ne, ter je poleg suše i vročina neznosna, naravnost pogubna. Tukaj ne poznajo ne studenca ne potoka, ker tega ni, niti gladkih potov. O nepridni človeški otroci, ki posedujete vsega tega v obilnosti, pa ne popadate na kolena, prešinjeni hvaležnosti do Stvarnika, ki vas je odičil s tolikimi prirodnimi predstvi! Pri vseh teh neugodnih okolnostih siromaštva in osiročenja je ljudstvo splošno izredno dobro in pošteno, kar se v enakih razmerah ne najde povsodi; in to je tudi duhovnemu pastirju velika uteha. Konečno, še enkrat, hvala stotera od Njega, ki vlada veke in svetove.

Valentin Majar, župni upravitelj.

Dubica Bosanska, 14 avgusta. Že dolgo ni bilo z Dubice v „Zgodnji Danici“ nič čitati, čeravno je pred 15. leti od tu mnogo dopisov došlo od prerano in grozne smrti umrlega misijonarja Val. Laha. Rajni misijonar je bil velik prijatelj tudi že umrlega gosp. kanonika L. Jerana, po katerem je tukajšnja, takrat na novo ustanovljena cerkev prejela mnogo podpor in milodarov, nabranih v „Zg. Danici“.

Žal, da je po nagli smrti misijonarjevi, mnogo teh blagih darov, cerkvenih kakor zasebnih, propadlo po brezvestnih in sebičnih oskrbnikih. Še zdaj uživajo to premoženje rajnega misijonarja drugi ljudje, celo Turki, ki so veliko tega poskrili, med tem ko so od katoliških naselnikov večino iztirjali in dobro vpisali.

Dediči rajnega misijonarja bi bili najbolje storili, da bi še ostali imetek prepisali tukajšnji siromašni cerkvi in za to imenovali poštenega oskrbnika, da bi si uboga cerkvice kaj opomogla, ker je njena sedanja uprava zelo slaba ter gre stanje cerkve kakor občine rakovo pot. Srčna želja vseh pravih katolikov je, da se te žalostne razmere izboljšajo v korist veri in cerkvi. Kolikokrat se bere iz sosednjega Priedora o lepem napredku katoliške cerkve. O tem sem se prepričal meseca marca. Zradostil me je veličasten zvonik, ter lepo urejena cerkev znotraj. Manjka ji sicer še mnogo, zlasti primernih zvonov, stranske kapele itd. Milodare dobro porabijo v cerkven prid, zato je tudi ljudstvo zelo pobožno in vneto za službo božjo, a na žalost in našo sramoto moram omeniti, da pri nas pri službi božji dostikrat še cerkvenika in strežnika ni, ravno tako ni nikogar, da bi pri blagoslovu „Sveto“ pel. Tudi v moralnem oziru so tukajšnji katoliki na nizki stopinji, veliko parov živi tu nepročeni, ne zmene se za svarilo župnikovo. Primerjajoč stanje naše in sosednjega Priedora, mora nas žalost obiti, toliko zaspanosti je med nami.

Omenim naj, da so rajnemu misijonarju znanci letos na tukajšnjem pokopališču postavili spomenik s primernim napisom, po prizadevanju zaslužnega brata Antona Alfonza, cerkvenega oskrbnika v Priedoru. Bodi mu za to od nas hvala in od Boga plačilo. Rajni misijonar je bil ustanovnik in podpiratelj cerkve v Dubici, Priedoru in Novem. Obe poslednji mesti imata lepe katoliške cerkve, samo Dubica je ostala zapuščena, žalujoča po svojem ustanovniku in dobrotniku, ki je deleč mnoge dobrote, med drugoverci umrl žalostne smrti. Dvanajst let se ni poznal njegov grob. Bog mu bodi milostljiv in poplačaj njegova dobra dela v nebesih.

Odkar je nov most preko mejne reke Une, smo s sosednjo Hrvaško v ozki zvezi in se vdeležujemo lepih cerkvenih slovesnosti ob večjih praznikih. Nekateri pa hodijo redno tja k službi božji.

Pogosto berem v „Glasniku presv. srca Jezusovega“ kako se po Hrvaškem širi pobožnost k presv. srcu Jezusovemu. Na hvalo vrlih sosedov Dubičanov moram povedati, da so si tudi oni s samimi milodari in s prostovoljnim delom sezidali preteklo pomlad prelepo kapelo z zvonikom na čast presv. srca Jezusovega, na sredi polja pri cesti Dubica—Jesenovac.

V nedeljo dne 7. avgusta so z Dubiškega koldvora na okinčanem vozu v slovesni procesiji med streljanjem topičev in petjem Marijinih pesmi pripeljali nov zvon, delo znane tvrdke Alb. Samasse v Ljubljani. Obesili so ga v zvonik nove kapele, ter je prvič milo zapel ko smo molili „Zdravo Marijo“. Preden so zvon obesili, spregovoril je spoštovani trgovec M. Matavgič, ki je zvon kupil in vse stroške vožnje sam plačal, izročivši zvon v oskrbo cerkvenemu oskrbništvu in župniku, na kar se je župnik zahvalil vsem župljanom za pomoč, da so v tako slabih časih toliko pripomogli, da se je lepa kapela postavila. Končno se je še zahvalil darovalcu, želeč, da bi presv. srce Jezusovo ščitilo hišo v vsaki potrebi in stiski. Pred cerkvijo se je odpela zahvalna pesem in slovesnost, katera je vsacega napolnila z veseljem, je bila končana. Tukaj se je videlo, kaj zamore sloga z malimi pripomočki v kratkem času narediti. Ker še manjka velike altarne slike presv. srca Jezusovega, bode blagoslovljenje kapele še le po malem Šmarnu, na kar se že naprej veselimo. Dal Bog tako lepo vreme, kakor takrat ko so zvon pripeljali. Hrvati, katoliki obilo darujejo za svojo cerkev. Vsako nedeljo licitirajo pred cerkvijo na dražbo prinese reči, včasih celo prasca ali tele in druge pridelke. Zato je pa tudi cerkev ozaljšana da jo je veselje pogledati. S tem končujem svoj dopis in pozdravljam vse ljube bralce „Zg. Danice“.

Naselnik.

Razgled po svetu.

Gradec. Volitve za v mestni zbor se bližajo. Nacionalna stranka se trudi na vso moč, da bi zmagala. A tudi krščanski delavci in drugi pošteni volilci ne mirujejo. Izdali so poziv, kojega je podpisalo tudi nekaj duhovnikov. To pa ni všeč liberalnim glavam, zato se zopet spodikajo nad duhovniki in spravljajo prastare fraze na dan, namreč da hočejo duhovniki nadvlado. Bodočnost pokaže, ali je še upati rešitev za Gradec, ali je že izgubljen.

Dunaj. Med tem ko nočejo liberalni dijaki ničesar več slišati o krščanstvu, se vendar nabaja še mnogo izvrstnih mladih mož, ki se ne boje očitno pokazati, da so katoličani in da jih je rodila katoliška mati. Nedavno so mladi visokošolci na Dunaju ustanovili novo zavezo z imenom „Rudolfina“. K tej katoliško avstrijski dijaški zvezi je pristopilo že več visokošolcev. Nadejati se je najboljših uspehov. Naloga te zveze bode povsodi povdarjati katoličanstvo in zvestobo domovinsko nasproti premnogim nasprotnikom.

Rim. Sv. Oče je praznoval na dan sv. Joahima zdrav in krepak svoj god. Dobil je mnogo darov iz vseh krajev sveta; še celo njegov prednik Pij IX. ni prejel toliko daril iz raznih dežel. Ob raznih jubilejih je dobil sledeče darove: 28 tiar, v katere je udelano več dragih kamnov, 319 z diamanti in dragocenimi kamni okrašenih križev, 1200 mašnih kelihov, iz zlata in srebra, 80 prstanov, mej temi jednega od turškega sultana, ki ga cenijo nad pol milijona lir, dragoceni transvalski diamant ki je vreden 15 do 20 milijonov, 884 monštranc, 7 zlatih in srebrnih kipov in mnogo tisoč dragih predmetov. Papež Leo pa je povodom svojega godu razdelil 18.000 lir, in sicer 5000 lir ubogim duhovnikom in 13.000 lir rimskim siromakom.

Papež je izdal nedavno okrožnico, v katerej obsoja sovražno postopanje laške vlade nasproti katoličanom. Tudi cerkvi neprijazni listi obsojajo ministerstvo, ki čdreja vedno nove določbe, s katerimi tlači in zatira revne katoličane.

Nek laški list „Sentinelle Bresciano“ poroča, da ima znani pornograf Zola nekega prednika „svetnika“. To naj bi bil sv. Janez Baptist Zola, ki je leta 1600 vstopil v jezuitski samostan, 1602 bil poslan kot misijonar v portugiško Indijo in 1606 na Japonsko, kjer je umrl mučeniške smrti na gromadi. Svetnikom je bil prištet l. 1860 od papeža Pija IX.

Nadškof malteški msg. Pace je pozvan od papeža, da pride v Rim.

Sv. Oče je vsprejel v avdijenci več angleških katoliških častnikov. Z vidnim zanimanjem je govoril o napredku katoličanstva med Angleži.

Skoro vsi liberalni časopisi pišejo, kako nevarno je obolev sv. oče in se prepirajo, kdo bode njegov naslednik. Resnica pa je, da se sv. oče prav dobro počuti, nedavno se je še sprehajal po vatikanskih vrtovih. Seveda bi liberalni listi radi poročali, da je umrl sv. oče, ker se nadejajo, da bo papežev prestol ostal prazen, a take nade so popolnoma prazne. Bog ne zapusti svoje cerkve.

Kapucinski red šteje sedaj 53 provincij, med temi 23 v Italiji. Na Nemškem sta 2, v Avstriji 7, na Francoskem 5, na Španskem 3, v Ameriki 5, po 1 na Angleškem, Belgiji, Švici, Irskem in Malti. Najžalostnejši sta kapucinski provinciji na Ruskem in Poljskem. Na Ruskem nimajo namreč kapucini nobenega samostana, temveč 14 duhovnikov in 3 bratje žive brez kake samostanske zveze. V splošnosti šteje red 531 samostanov, 107 hospicijev, 58 novicijatov, 3876 mašnikov, 1510 klerikov, 428 novicev, 2812 bratov-lajikov in 673.083 svetnih tretjerednikov.

Jeruzalem. Na belo nedeljo je bila nova bazilika sv. Štefana slovesno posvečena. Krasna cerkev se vzdiga na mestu, kjer je stala stara bazilika, katero je bila dala sezidati cesarica Evdoksija sredi 5. sto-

letja, in sicer ravno na onem mestu, kjer je bil sv. mučenik in dijakon Štefan kamenjan. Posvetil je baziliko jeruzalemski patrijarh Mons. Ludovik Piavi z dvema nadškofoma. Katoličani jeruzalemski so se mnogobrojno vdeležili svečanosti. Glavni altar je posvečen sv. Štefanu, stranski altar na desni strani rožnivenški kraljici, na levi pa sv. apostolu Pavlu, čegar spreobrnjenje je sv. dijakon na tem mestu (po besedah sv. Avgušтина) izprosil. Nova bazilika bode gotovo veliko pripomogla v razširjanje katoliške vere v sveti deželi.

Francosko. Obljuba Ludovika XIII., s katero je posvetil francosko republiko Materi Božji in njej v čast vpeljal slovesne procesije, se še vedno obnavlja v praznik Marijinega vnebozvetja, ki je jedini Marijin praznik na Francoskem.

Akoravno se na Francoskem iz vseh javnih zavodov izpodriva katoliška vera, je vendar še mnogo dobrih in vernih duš najti. To je bilo opaziti 18. avgusta na kolodvoru v Orleansu, ko se je odpeljalo 13 vlakov v Lurd. Najžalostneje je bilo gledati, kako so prenašali bolnike v železniške vozove. Bilo je do 300 nevarno obolelih oseb, ki so se peljale v Lurd, da bi zadobile na priprošnjo Marije zdravje. 20. avgusta so dospeli v Lurd. Že med potjo je bilo na grobu sv. Radegunde nekaj ozdravljenih. 20. avgusta pa sta bile v Lurdu čudežno ozdravljeni neka hroma deklica Beandier in Amalija Oise, ki je bila že 2 leti popolnoma slepa.

Belgija. Znan je pregovor: Jabolko ne pade daleč od drevesa. To se je pokazalo nedavno. Kakoršen oče, taki otroci. V Bruselju so delili na gimnaziju darove najboljšim dijakom. Župan in trije mestni odborniki, vsi strastni liberalci, so bili navzoči pri delitvi darov. Vsakemu učencu, ki je šel po darilo, so ostali navzoči močno ploskali. Ko pa je bilo poklicanih nekaj dijakov, da bi bili obdarovani, ker so se pridno učili verouk, so začeli liberalni tovariši žvižgati in kričati: „Proč s farji!“ Razdeljevanje darov se je moralo vsled prevelikega krika prenehati. Temu prizoru se niso niti župan, niti drugi navzoči predstojniki ustavili.

Rusko. Ruski sv. sinod je začel hudo preganjati one razkolne duhovnike, ki so pripravljeni, zjediniti se s katoliško rimsko cerkvijo. Dva izmed razkolniških duhovnikov, ki sta prestopila v katoliško cerkev, sta srečno ušla zasledovalcem, jednega so pa vjeli in ga vrgli v trdnjavo Wladimir. Taka je verska svoboda na Ruskem.

Norveško. Protestantski bogoslovci so se začeli baviti v smislu sv. očeta z modroslovsko in bogoslovsko vedo. Nedavno je spisal dr. Krogh-Tonning latinsko brošuro, v katerej dokazuje, da je Luter popolnoma po krivici psoval sv. Tomaža akvinskega, kojega je imenoval norca in heretika. Konečno pravi v svoji knjižici, naj se vsi luteranci odvrtačajo od Lutra in zasledujejo Tomaža Akvinca. To je najbolj čudno, da se v protestantskih deželah, kot na Angleškem in Norveškem sliši glas: „V Rim!“, med tem ko se v katoliški Avstriji žal morajo slišati mnogokrat klici: „Proč od Rima“.

Afrika. Severni del Madagaskarja so dobili v oskrbljevanje in misijonsko delovanje oo. sv. Duha. V srednjem delu misijonarijo jezuitje in v južnem delu lazaristi.

V Ugandi se zadnji čas ponavljajo nemiri, ki utegnejo zelo škodovati katoliškimi misijonom. Zlasti žalostno je stanje katoličanov v Kampali, ker niso angleške vojne moči več kos domačim četam.

V Bullewayo je dobila prednica dominikanskega samostana od kralja rudeči križ vsled velikih zaslug, koje so si pridobile dominikanke pri postrežbi bolnikov. Še malikovalski narodi vedo ceniti zasluge redovnikov in redovnic, med tem ko se pri nas le prezirajo in sramoté.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec kimovec (september) 1898
(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Delarci.

b) Posebni nameni:

1.) **Sv. Egidij.** Ta in vsak dan v mesecu naznanjene pa še ne zaznamovane ali nenadoma nastale zadeve. Večja gorečnost v molitvi in razširjenje molitvenega apostoljstva.

2.) **Sv. Štefan.** Cesar avstrijski. Ogerska svetna in redovna duhovščina. Številnejši poklici v redovni stan.

3.) **Sv. Anton Iksida in tovariši.** Kitajsko in Japonsko. Vestna izbira dijaških stanovanj. Nevarno bolni v tem mesecu.

4.) **Angeljska nedelja.** Živa vera v angelje varuhe. Rešitev mladine po krščanski šoli. Sirotišnice.

5.) **Sv. Lavrenčij Justinijan.** Odvrnitev žalostnega pohujšanja v duhovskem stanu. Duhovni in obhajanci.

6.) **Sv. Magnus.** Povzdiga obrtnega stanu. Soproge nedelavnih, zapravljenih in nasilnih mož.

7.) **Sv. Ditrth.** Spreobrnitev starokatoličanov. Zatajevanje poželjivosti in pohotnosti.

8.) **Rojstvo Marije Device.** Dopusčenje Marijinih kongregacij v srednjih solah. Da bi usadili stariši v otroška srca nežno Marijino češčenje. Hudo skušani.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dušele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Bolna sestra se priporoča varstvu N. Lj. Gospe za pomoč. — Osemnajstletna deklica se priporoča Devici Mariji in sv. Barbari, da bi ozdravela od dolgotrajne, nadležne bolehnosti, vsled katere ne more opravljati svojega dela. Uslišanje se naznani.

Zahvala:

Bila sem v veliki zadregi. Zaupno sem se obrnila k Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Benediktu ter sem ob enem obljubila uslišanje očitno naznaniti. Bilo mi je pomagano. Pozneje sem prišla v podobno nevarnost. Zopet sem se zatekla k tem mogočnim priprošnjikom, in bila sem zopet uslišana. Tisočera hvala Mariji, sv. Jožefu in sv. Benediktu.

Idrija.

Ivana Rudolf.

Listek za raznoterosti.

Duhovske spremembe. Za župnijo Sv. Jošt nad Vrhniko je prezentovan g. Fr. Lakmayer, župnik na Grabovem. — G. Anton Mozeg, kaplan v Selcih, je prestavljen kot administrator v Podkraj. — Gosp. Jernej Bernard, kaplan v Postojni, kot kaplan k sv. Križu pri Litiji.

Umrli je dne 29. m. m. v Ljubljani g. Francišek Goršič, orgljarski mojster. Storil je mož veliko v povzdigo cerkvene umetnosti. Naj počiva v miru.

Blagoslovljenje zastave slov. kršč.-socialne delavske zveze, ki se vrši, kakor smo že omenili, dne 18. septembra, bode prevzel sam prevzvišeni knezoškof dr. Jeglič. — Dne 4. septembra se bode blagoslovila pri sv. Petru zastava slovenskega tesarskega in zidarstva društva.

Dekleta Marijinih družb imajo na angeljsko nedeljo, 4. septembra shod s sv. mašo in pridigo na Šmarni Gori. Povabljena vsa dekleta.

Katehetski sestanek v Djakovem. Dne 22. 23. in 24. avgusta se je zbralo okoli šestdeset katehetov ljudskih in srednjih šol v Djakovem, kjer so se pod pokroviteljstvom ml. biskupa Strossmayerja posvetovali o svojih važnih nalogah in dolžnostih. Poleg večinoma hrvatskih katehetov se je vdeležil posvetovanja tudi Slovenec veleč. gosp. profesor dr. Andrej Karlin. Hrvatje so ga prav pristrčno vsprejeli. — Naj bi pomembni sestanek obrodil veliko dobrih sadov.

„V Marijinem Celju“. Zgodovinske in potopisne črtice. Spisal in izdal, s pridigami, katere je imel v Marijinem Celju, dr. Anton Medved, c. kr. profesor v Mariboru. Cena 30 kr. po pošti 35 kr. Dobiva se v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. Prav toplo jo vsem čestilcem te mogočne, starodavne božjepotne cerkve Matere Božje priporočamo. V njej je popisana zgodovina Marijinega Celja in Marijinoceljske cerkve, kakor tudi pridige, katere je imel učeni gospod profesor ondi. Tudi knezoškofojski lavantinski ordinarijat je z odlokom od dne 14. avg. 1898 št. 3170, to knjižico prav pohvalno priporočil. Ker bo naše bralce gotovo zelo zanimalo, kaj izvedeti iz te knjige, bo tudi „Zg. Danica“ z dovoljenjem č. gosp. pisatelja, katere črtice priobčila.

Čudeži v Lurdu. Turinski list „Italia Reali“ poroča o letošnjem romanju v Lurdu: Vesti, ki nam prihajajo iz Lurda, so tako vesele, da nadkriljujejo vsako pričakovanje. Vse je živahno, pobožnost velika in ginljiva. Vsak dan se končavajo molitve in sveti obredi s procesijo s presv. zakramentom; med procesijo se gode pri bolnikih največji čudeži. V soboto zvečer je mons. Legal iz Kanade nosil sv. zakrament. Prelat je blagoslovil vse bolnike razvrščene pred cerkvijo. In nade se niso izneverile. Mahoma so se mnogi izmed onih, ki so ležali onemogli ali ki so se naslanjali na berglje, dvignili in šli zdravi za procesijo. Med bolniki vlada velika navdušenost; medsebojno molijo drug za drugega. Najveličastnejša je bila procesija v nedeljo. Ko je vstalo dvanajst šepavih in hromih ter so jeli popolnoma dobro hoditi, je bila oduševljenost med ljudstvom brezmejna. Vsi so klicali: „Hvala Gospod!“ Neki časnikar je srečal barona in poslanca Reilleja. „Vi ste“, mu reče, „že peti poslanec, katerega tu vidim“. Reille mu odgovori: „Želel bi, da bi bila tu cela poslanska zbornica, da gleda ta veličastni prizor; tedaj bi vodili boljše politiko“.

— V pisarni za potrjenje, da je kdo čudežno ozdravel, se dela neprestano in neumorno. Več zdravnikov je pod predsedstvom Boittarie-ja tu stalnih. Ta urad je razdeljen v štiri odseke in ima vsak odsek svoje zapisnike; podpisi dobro znanih učenjakov so najboljše jamstvo, da so se čudeži resnično zgodili. Velika previdnost je jako potrebna, da bi ne mogli protiverski časopisi pisariti morebiti o kakem sleparjenju. Med drugimi romarji je bil navzoč tudi predsednik poslanske zbornice Deschanel.

V starem testametu vladal je Bog kot kralj v judovski državi. On je izdal postavo, ki se glasi: Kdor svojega očeta ali svojo mater udari, naj smrti umrje (Exod. 21. 15.). Otroka, ki se je tako spozabil, peljala je politiška oblast ven pred mesto in meščani so ga kamenjali do smrti. Bog ne kraljuje več v tem smislu nad kristjani, kakor prej, a še je vladar sveta. Bog, ki je takrat določil, da je otrok vreden smrti, misli ravno tako tudi danes še. Hočete li dokaz, da je res tako? Na Dunaji sta se sprli hči in mati. Hči se je namreč v nekoga zagledala. Materi to ni bilo všeč in je kratko malo prepovedala, ker je uvidela, da iz tega ne bo poštenega zakona, ampak nečistost in greh. Hči pa, obnorela in zaslepljena po ljubezni, zaničevala je materne opomine; da tako se je razjarila, da je mater dobro s pestjo po obrazu udarila. V drugič je zamahnila, a ni ji bilo treba udariti, udaril je Bog. Mrtvoud jo je zadel in zgrudila se je na tla. Hudobna roka je za vedno obnemogla; Bog je potrdil, kar je v starem zakonu določil. Udarac je vrnil z udarcem!

Tako je prav. V septembru 1866. popoldne je šepal na Dunaju po Taborski cesti vojak, ki je bil pri Kraljevem Gradcu na desni nogi precej hudo ranjen. Slednjič obnemore. Dva rokodelska učenčeka prideta mimo z ročnim vozičkom. Komaj revčeka zapazita, pa ga naložita na voziček in odpeljeta na stanovanje, med glasnim odobravanjem gledalcev.

Kriva prisega. Na Ruskem, v vasi Bugaševki, v poltavski guberniji, se je polastil neki kmet kosa zemlje svojega soseda. Jela sta se pripraviti. Oškodovanec ni hotel hoditi na sodišče, pa je rekel sosedu: Prizezi, da je zemlja tvoja, pa ti jo prepustim. Ta je bil takoj zadovoljen. In zbrali so se sosedni kmetje, in tatinski stavec je prisegel po starem običaju, pri čemur je posul prsti na glavo svoje žene in svojih otrok. Oškodovanec je storil, kakor je rekel, in mu prepustil zemljo. Prošla nista dva dni, ko je 20letna tatova hči znorela. Takoj za njo zblazni njena mati in ob istem času druga že oženjena hči. Vse tri ženske so odpravili v norišnico, a stavec, ko vidi toliko nesreče, gre v mesto in se prijavi sodišču, — da je po krivem prisegel.

To resnično dogodbo priobčuje „Kijevisko Slovo“.

Romanopisec Zola. Ko so zloglasnega Zola vprašali, zakaj je povsod tako na slabem glasu, je odgovoril, kakor piše neki francoski list: To vse izhaja od mojega spisa o Lurdu. Preje naj bi bi pisal, kar bi mi prišlo pod pero, pa so me na rokah nosili in moja slava se je silno razširjala. Toda odkar sem sramotilno pisal o Lurški Gospej, me jela preganjati nesreča. Moja slava je uničena.

Kaznovani bogokletnež. V Turkangu na Francoskem se je nekoliko delavcev v gostilni mej seboj šalilo. Kar začne nekdo med njimi sramotiti Boga in

Mater Božjo. Drugi niso mogli poslušati tako grdega govorjenja, vendar ga niso grajali, da ne bi še hujše proklinjal. Ko pa odhaja bogokletnež iz gostilne, še enkrat prav krepko prekolne Mater božjo, a isti hip se zvrne polmrtev na zemljo. Preneso ga v sobo — a bil je že mrtev.

Misijoni. Misijonski duhovniki delujejo po okrožju, ki obsega do 250 milijonov paganov. Privedli so v katoliško cerkev še le 1.168.165 duš. V letu 1897 so krstili: 46.826 paganov, 38.951 otrok kršč. starišev in 169.448 paganskih otrok v smrtni nevarnosti. Med misijonarji je tudi 33 nadškofov in škofov, ter vzdržujejo 2700 šol.

Število svetnikov in blaženih v zadnjih 300 letih. Število onih, ki so po letu 1500 umrli in bili proglašeni svetnikom je 961. blaženim je bilo prišteti 328. Med temi 424. jih je umrlo mučeniške smrti 302, 122 jih je postalo svetih po svojih velikih krepostih in čednostih (spoznavalci). Večina svetih in blaženih pripada moškemu stanu, namreč 366; k ženskemu samo 58; med njimi jih je bilo redovnikov in redovnic 329, drugi so bili ali svetni duhovniki ali navadni lajki. Red sv. Frančiška je imel v omenjenem času 121 svetnikov in blaženih, Jezuitov je bilo 90, Dominikancev 66, Avguštincev 19, Karmelitov 5, Teatincev 5, Trinitarci 3, Premonstratenca 2, usmiljena brata 2; 2 sta bila Oratorijanca, 1 Benediktinec itj. V Evropi jih je izmed njih živel 230. 28 svetnikov in 49 blaženih je bilo Italijanov; 17 svetnikov in 55 blaženih Špancev; 1 svetnik in 36 blaženih Portugijcev, 6 svetih in 6 blaženih Francozov; 12 svetnikov in 1 blažen Nizozemec; 4 svetniki in 1 blažen Belgijec; 1 svetnik in 1 blažen Poljak; 1 svetnik Danec; 1 svetnik Rusinec. V Aziji je bilo 187 blaženih, 19 svetih; v Ameriki pa 7.

Koliko otrok imate? P. Jožef, ustanovnik in ravnatelj sirotišnice v Douraine (r. Durén), se je vozil v železnici. Ravno je sedel na svoj prostor, ko je prišel v voz na unanje imeniten gospod, kateri je pričel takoj, ko je duhovnika opazil, zabavljati proti duhovščini, — kar čitamo lahko vsak dan tudi po slabih časopisih. P. Jožef se ni brigal za psovke ter mirno bral svoj brevir. To je pa onega gospoda še bolj jezilo; psoval je duhovnika radi celibata (nezakonskega stanu) in slednjič je prašal kar naravnost P. Jožefa: „Zakaj se pa ne ženite?“ — „Ker me ne veseli“, je odgovoril duhovnik; „od kedaj se pa morajo ljudje proti svoji volji ženiti? Dovolite tudi meni, da Vas vprašam: Čemu pa želite, da naj bi se jaz ženil?“ — „Čemu?“ se je smejal, „to je vendar jasno, da bi imeli otroke.“ — „Otroke! Če je na to vse, teh imam pa dosti.“ — „Kaj?“ se začudi tujec, „Vi imate otroke?“ — „Tako je, gospod!“ — „Koliko?“ — „Okrog sto!“ — „Sto otrok imate!“ „Kakor sem rekel“. In pokazal mu je posetnico kot ravnatelj sirotišnice. Kako je ta človek debelo gledal! Pohlevno je vprašal: „Vidim, to so torej sirote, pa s čim jih preživljate?“ — „S svojim znojem in z miloščino onih, ki imajo usmiljena srca. Glejte, če bi bil pa jaz oženjen, bi se moral preveč pečati z lastno družino, in ti ubogi otroci, ki nimajo starišev, bi bili izgubljeni.“ — To je res, je odvrnil on že čisto pohlevno, „kar Vi delate, je hvale vredno“. In dal mu je desetak z besedami: „Dovolite, da Vam dam to le za Vaše otroke“.